

Agatha Raisin ja
**MÕRVATUD
PRUUT**

Inglise keelest tõlkinud Mall Pöial

Originaali tiitel:

M. C. Beaton

There Goes The Bride. An Agatha Raisin Mystery

St. Martin's Minotaur New York

St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

Copyright © 2009 by M. C. Beaton

Toimetanud Lea Arme

Kujundanud Villu Koskaru

Tõlge eesti keelde © Mall Pöial ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9949-85-975-7

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

1. peatükk

Agatha Raisini iseloomu üks suuremaid puudusi oli see, et ta oli äärmiselt auahne.

Tema endine töötaja, nooruke Toni Gilmour, oli asutanud omaenda detektiivbüroo, mida finantseeris veel üks Agatha endine detektiiv Harry Beam. Agatha rabas ööd ja päevad tööd teha, võttis oma bürooga ette kõik vähegi võimalikud juhtumid, et tõestada: küpsus võidab nooruse iga kell.

Siis veel too hirmus lugu Agatha eksabikaasa James Laceyga, kes kavatses abielluda tõelise kaunitariga. Naine oli end veennud, et tal pole enam Jamesi vastu mitte mingeid tundeid ja ta on armunud hoopis prantslasesse Sylvan Dubois'sse, keda kohtas Jamesi kihluspeol.

Stressis ja ületöötanud Agatha oli oma majas trepil komis-
tanud ning alla kukkunud, murdnud kolm ribi ja muljunud
hullusti üht kannikat.

Kuna kõik käisid peale, et ta puhkust võtaks, otsustas
naine, hankinud internetist Sylvania telefoninumbri, Pariisi

sõita. Nad kõnniksid mööda bulvareid ja armastus lööks lõkkele. Aga kui ta mehele helistas, oli too väga vaoshoitud, pealegi kuulis Agatha noort naisehäält taustal hüüdvat: „Tule voodisse tagasi, kallis!”

Enda peale maruvihane Agatha tundis, kuidas vana kiindumus Jamesisse taas tärkab. Justkui mõni haigus, mis mingiks ajaks taandub, aga siis jälle välja lööb.

Talle meenus, kuidas James oli väitnud, et Agatha ei olevat meest kunagi õieti kuulnud. James oli reisikirjanik ning oli kord maininud, et kavatseb kirjutada seeria käsiraamatuid kuulsate lahinguväljade külastajate jaoks. Lootes meest oma teadmistega selles vallas rabada, otsustas Agatha külastada Balaklava lahingu toimumispaika Krimmis, võttes niiviisi ühtlasi puhkust, mida ta kõigi arvates nii hädasti vajas.

Kõigepealt läheks ta Istanbuli ning siis sealt edasi. Istanbulis oli Agatha käinud varemgi ja peatunud hotellis Pera Palace, mille kirjutas kuulsaks Agatha Christie oma kriminaalromaanis „Mõrv Idaekspressis”. Seekord otsustas ta võtta toa hotellis teisel pool Kuldsarve lahte, Sinise mošee müüride varjus Sultanahmeti linnaosas.

Hotell Artifes oli mugav ja personal sõbralik. Kuigi Agatha oli lennureisist väsinud, tundis ta mingit rahutust tärkavat. Naine kiikas peeglisse ning nägi esimest korda selgelt oma auahne loomuse tehtud laastamistööd. Ta oli kõhnaks jäänud, silme all paistsid tumedad varjud.

Agatha ei avanud kohvritki, vaid lonkis hotellist välja. Naabruses asus huvitav kohvik, Marmara Café. Ta piilus sisse. Kohviku seinad olid kaetud vaipadega. Pika ruumi tagumises otsas oli viinapuuväätidesse mattunud terrass.

Aga näis, et laudad terrassil on täis. Naine löi kõhklema.

Keegi mees tõusis püsti ning ütles inglise keeles: „Hakkan kohe minema.” Agatha võttis kergendusohkega mehe vastas istet. Oma rõõmuks silmas ta laual tuhatoosi ning otsis välja sigaretid.

„Kas olete inglane?” küsis naine oma vastselt kaaslaselt.

„Ei, olen Küprose türklane. Minu nimi on Erol Fehim.”

Agatha silmitses meest hindavalt. Tema vastas istus heas pintsakus väike hoolitsetud mees. Mehel olid hallid juuksed ja prillid. Temast õhkus isesugust süütust ja headust. Agathale meenus otsekohe sõbranna, vikaari abikaasa proua Bloxby.

Ta tutvustas ka ennast ja tellis seejärel õunateed.

„Mis teid Istanbuli toob?” päris Erol.

Agatha seletas, et peatub hetkel hotellis Artifes ja püüab välja selgitada, kuidas pääseks Krimmi Balaklavage. „Mina peatun samas hotellis,” lausus Erol. „Me võiksime sealt küsida.”

See „meie” lausa paitas üksildase Agatha hinge.

Tuli välja, et parajasti oli linnas nädalalõpu ostureisil kruuisilaev Krimmist, mis pidi järgmisel päeval Balaklavage tagasi pöörduma. Abivalmis Erol ütles, et tuleb naisega laevafirma kontoris kaasa. Neil võttis terve igaviku, et kontor teisel pool Kuldsarve lahte üles leida. Agatha oli Erolile saatmise eest tänulik, kuna siin ei rääkinud mitte keegi inglise keelt. Naine võttis üksinda kahekohalise kajuti, et keegi teda segama ei tuleks.

Hotelli tagasi jõudnud, teatas ikka nii abivalmis Erol, et õhtu on tal kinni, aga homme keskpäeval viib ta Agatha laevale ja saadab ära.

Agatha helistas oma sõbrale sõõr Charles Fraithile.

„Kus sa oled?” küsis mees.

„Istanbulis.”

„Imetore linn, Aggie, aga sa pidid ju puhkust võtma. Kas rannapuhkus ei oleks parem olnud?”

„Mulle ei meeldi rannapuhkused. Kohtasin üht toredate meest.”

„Ahaa!”

„Ta on tõepoolest väga meeldiv. Meenutab mulle proua Bloxby.”

„Ahaa!”

„Mis ahaa?” nõudis Agatha turtsakalt.

„See peab siis olema üks vägagi normaalne, väärikas mees.”

„Ongi.”

„Nii ma arvasingi. Kui see mees oleks kättesaamatu või hullumeelne, halb ja ohtlik, oleksid sa ära armunud.”

„Sa arvad, et tunned mind, aga tegelikult mitte!” nähvas Agatha ja lõpetas kõne.

Järgmisel päeval päris Agatha Erolilt teel sadamasse taksos üht-teist, kuid kuulas vaevu, kui mees seletas, et tal on väike kirjastus. Vaimusilmas toetus naine juba valge kruisilaeva reelingule, kõrval seismas nägus mees, kes talle silma vaatab, ja kuu tõusmas Musta mere kohale.

Laev osutus halvaks üllatuseks. See oli roostes vene logu. Asjata otsisid nad mõnda teist laeva – Agatha pilet kehtis ainult sellele tramplaevale.

„Pole viga,” lausus Agatha Erolile. „Küll see mind kohale viib. Suur tänu abi eest.”

Meeskonnaliikmed aitasid naise üle kaubavirnade. Tekid oli laadungit täis kuhjatud. Oma kajutisse turnides märkas

Agatha, et ka avariiväljapääsud olid lastiga blokeeritud. Siis taipas naine oma ehmatuses, et oli kiiruga unustanud Eroliga hüvasti jätta või temalt telefoninumber võtta. Ta sööstis tagasi tekile, kuid Erol oli juba läinud.

Vähesed ülejäänud reisijad olid ukrainlannad ja meeskond venelased. Inglise keelt ei rääkinud mitte keegi. Supp oli kõik, mis Agathal õhtusöögiks õnnestus saada. Laev polnud paigast liikunud. Naine tõmbus oma kajutisse ja luges, kuni uinus.

Kui ta hommikul ärkas, seisis laev ikka veel sadamas. Viimaks tõmmati purjed üles. Algul polnud vigagi, kui sai seista teki kitsukesel serval, mis oli kaubalaadungist vaba, ja vaadata möödalibisevaid Bosporuse paleesid. Aga kui jõuti Mustale merele ning ümberringi polnud miilide kaupa muud kui vesi, tõmbus Agatha oma kajutisse, juureldes ise, kas ta selle reisi üle elab. Veel enne Istanbuli hotellist lahkumist oli ta internetis broneerinud endale toa Balaklavas Dakkar Resort hotellis ja ühtlasi takso vastu tellinud.

Kahe päeva pärast, kui Agatha tundis, et ei kannata enam välja järjekordset kausitäit suppi – see oli ainus asi, mille ta söödava leidis olevat – ja mõte haisvatest tualettidest tekitas temas külmavärinaid, jõudis laev lõpuks kohale.

Trügides koos ukrainlannade ja nende kaubakoormatega tollis – mõned naised olid lausa madratseid kokku ostnud –, silmas Agatha kergendustundega oma taksot ootamas, mille juht hoidis kõrgel silti Agatha nimega.

Oo, olgu õnnistatud tsiviliseeritud hotell, selle kaunis naeratahv vastuvõtja ja korralik numbrituba. Vastuvõtja lausus: „Olin ülimalt jahmunud, kui saatsite meili, et saabute selle

laevaga. See on kurikuulus Geroi Sevastopolja. Kartsin, et te ei jõua elusalt ja tervelt päralt.”

Agatha käis duši all ja vahetas riided. Siis läks ta alla vastuvõtulauda ning palus teda ennist tervitanud näitsikul leida endale järgmiseks päevaks giid ja tõlk, kes viiksid ta Balaklava lahingu toimumispaika.

Aga järgmine päev osutus raisatuks. Asjata kordas Agatha, et soovib näha selle lahingu paika, mis leidis aset Krimmi sõja käigus 25. oktoobril 1854 ja kus hukkus 118 ning sai haavata 127 võitlejat. Asjata võttis naine välja oma märkmiku ja ütles, et soovib minna Põhjaorgu, mis asub Fedjuhhini kõrgendike ning Sapun-Gora vahel.

Kena noor tõlk Svetlana andis kõik giidile edasi, too aga vedas Agathat ühe Suure Isamaasõja memoriaali juurest teise juurde. Need kõik olid teostatud vene kommunistide stiilis. Lihaselised noormehed vehkisid kätega igasse suunda ja veel lihaselisemad naised pörnitsesid kurjakuulutavalt mingit nähtamatut vaenlast.

Kaastundlik Svetlana lubas korraldada nii, et ekskursioonibuss järgmisel hommikul Agatha peale võtaks. Ja nii leidis Agatha end lõpuks lahinguväljalt, mis osutus viinamarjastandusi täis tasandikuks. Ei luukeresid ega hobuseid, ei mahajäetud püsse – lagendik laius süütu ja leebena päikese all, just nagu ajaloo kõige kuulsamat kergeratsaväe rünnakut ei olekski kunagi aset leidnud.

Tülpinult naases Agatha hotelli. Tema lemmikadministraator tervitas naist naeratusega. „Meile saabus just praegu kaks külalist Inglismaalt,” teatas neiu. „Ehk soovite nendega seltsida? Härra Lacey ja preili Bross-Tilkington.”

„Nüüd arvab ta, et ma jälitan teda,” mõtles Agatha. Milline vastik kokkusattumus! „Ma maksan arve,” ütles naine, „ja lahkun otsekohe. Ja ärge neile inglise külalistele minust midagi rääkige. Kuidas pagan ma siit minema pääsen?”

„Te võite Simferopolist lennukiga lahkuda.”

„Kutsuge mulle takso!”

James Lacey vaatas hajameelselt oma hotellitua aknast välja. Tema kihlatu Felicity magas. Mees tundis väikest ebamugavust. Talle meeldis Felicity juures see, kuidas neiu mehele oma suurte silmadega otsa vaatas ja otsekuul neelas iga tema sõna. Aga lennureisi ajal, kui James parajasti innukalt ratsaväerünnakut kirjeldas, tundis ta, et Felicity niheleb rahutult oma istmel. Esimest korda küsis mees endalt, kas pruut üldse kuulab teda. „Anti korraldus rünnakuks,” ütles James, „ja orus maandus kosmoselaev ning sellest tulid välja väikesed rohelised mehikesed.”

„Kui põnev,” häälitset Felicity.

„Sa ei kuulanudki!”

„Kallis, olen lihtsalt väsinud. Mis sa ütlesidki?”

James kuulis all hotelli ees mingeid hääli. Ta avas akna ja kummardus välja vaatama. Keegi naine oli taksoisse istudes komistanud ja kukkunud. James jõudis heita vaid ühe pilgu, aga ta oli kindel, et see naine on Agatha. Läbi Krimmi õhu kaikus tuttav hää: „Kurat ja põrgu!”

James jooksis trepist alla ja hotellist välja, kuid takso oli juba läinud. Mees võttis mobiili ning helistas oma sõbrale, politseiuurija Bill Wongile kaugel Cotswoldis.

„Bill,” lausus James, „kas Agatha ütles midagi selle kohta, et minu kihlus häirib teda?”